

การพัฒนา รูปแบบการส่งเสริมสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือของครูผู้สอนระดับปฐมวัยในจังหวัดมหาสารคาม

A Development of a Model to Enhance Music and Handicraft Competencies for Early Childhood Teachers in Mahasarakham Province

วรรณิษา หาคูณ¹, ศรีกัญญา สสรัง รังษีบรรณกุล¹, ธัชชัย จิตรนันท์¹

Vannisa Hakoon¹, Srikunyarphat Rangribornkul¹, Thatchai Chittranun¹

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องการพัฒนา รูปแบบการส่งเสริมสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือของครูผู้สอนระดับปฐมวัยในจังหวัดมหาสารคาม มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนา รูปแบบการส่งเสริมสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือของครูผู้สอนระดับปฐมวัย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ครูผู้สอนระดับปฐมวัยในจังหวัดมหาสารคาม จำนวน 14 คน เครื่องมือที่ใช้เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ 1) เอกสารการสอน ได้แก่ (1) เอกสารประกอบการพัฒนาสมรรถนะทางดนตรีโดยประยุกต์รูปแบบแนวทางการสอน 1 to 5 และ (2) เอกสารประกอบการสอนการพัฒนาสมรรถนะทางงานฝีมือ ได้แก่ การเย็บผ้า การปักผ้า การถักผ้า ด้วยโครเชต์ และการร้อยมาลัย 2) แบบสอบถามการพัฒนาสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือสำหรับครูผู้สอนระดับปฐมวัย 3) แบบประเมินสมรรถนะทางงานฝีมือ และการเขียนสะท้อนความรู้สึก (Self reflection) ของผู้เข้าร่วมโครงการ คณะผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล เชิงคุณภาพ จากผลการศึกษาวิจัยทำให้ได้รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือ 4 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 การประชุม ออกแบบการจัดอบรมสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือ ขั้นที่ 2 การจัดอบรมเชิงปฏิบัติการการพัฒนาสมรรถนะทางดนตรี และงานฝีมือ ขั้นที่ 3 การ นำความรู้ไปใช้ ขั้นที่ 4 การติดตามการใช้ จากการใช้รูปแบบดังกล่าว ส่งผลให้หลังการพัฒนาสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือครูผู้สอนมีสมรรถนะที่สูงขึ้น ดังนี้ 1) สมรรถนะทางดนตรี คิดเป็นร้อยละ 100 และ 2) สมรรถนะทางงานฝีมือ คิดเป็นร้อยละ 76.11

คำสำคัญ: การพัฒนา รูปแบบ สมรรถนะทางดนตรี สมรรถนะทางงานฝีมือ ครูผู้สอนระดับปฐมวัย

¹ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

¹ Faculty of Education, Mahasarakham University

Abstract

The purpose of this study was to develop a model to enhance music and handicraft competencies for early childhood teachers in Mahasarakham Province. The subjects were fourteen early childhood teachers working in Mahasarakham Province. The research tools were: 1) a set of handout of (1) the 1-to-5 piano instruction technique created by Treerat Upathampotiwat and (2) handicraft competency development (sewing, crocheting, and stringing) ; and 2) a set of questionnaires of music and handicraft competencies for early childhood teachers 3) rating scales of handicraft and self reflection's early childhood teachers. The mixed methods design, both quantitative and qualitative analysis, was used. Content analysis was also used. Data analysis was analyzed by descriptive statistics.

The research findings revealed that there were four stages of the model to enhance music and handicraft competencies as follows: Stage 1: Brainstorming and designing a training, Stage 2: Doing a workshop, consisting of Stage 3: Implementation, Stage 4: Following up. As a result, after the development of music and handicraft competencies, teachers had higher on 1) Musical competencies at 100 percent and 2) handicraft competencies at 76.11 percent.

Keywords: A development of a model, music competencies, handicraft competencies, early childhood teachers

บทนำ

ปัจจัยหลักของการปฏิรูปการศึกษาคือการพัฒนาคุณภาพครูซึ่งเป็นหลักที่สำคัญในการขับเคลื่อนให้การปฏิรูปการศึกษาประสบความสำเร็จ ถ้าครูมีความรู้ความสามารถ เสียสละ ตั้งใจ สอนผู้เรียนอย่างเต็มความสามารถแล้วจะส่งผลให้เด็กไทยเติบโตขึ้นเป็นพลเมืองดี เก่ง ฉลาด มีศักยภาพ มีความสุขและสามารถแข่งขันกับทุกประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ทิศทางการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ได้มีการกำหนดให้มีระบบการพัฒนาที่เน้นสมรรถนะ (Teachers and personals competency) ซึ่งหมายถึง ความสามารถในการผนึกความรู้

(Knowledge) ทักษะ (Skill) แรงจูงใจ (Motivation) ทศนคติ (Attitude) และคุณลักษณะส่วนตัวของบุคลากรเข้าด้วยกันแล้วแสดงออกในเชิงพฤติกรรมที่ส่งผลต่อความสำเร็จของงานในบทบาทหน้าที่อย่าง โดดเด่นและมีประสิทธิภาพดังนั้น การพัฒนาสมรรถนะของผู้ประกอบวิชาชีพครู จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนในระดับปฐมวัย การคำนึงถึงสิ่งที่เด็กอนุบาลจะต้องได้รับนั้น เป็นเป้าหมายสำคัญหนึ่งของการจัดการศึกษาปฐมวัย จากมาตรฐานคุณลักษณะ ตัวบ่งชี้ และสภาพที่พึงประสงค์ที่กำหนดเป็นกรอบทิศทางให้ผู้เกี่ยวข้องได้หาแนวทางที่เป็นรูปธรรมผ่านการจัดประสบการณ์ที่สำคัญสำหรับเด็กอนุบาล โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานพัฒนาการเด็กทั้ง 4 ด้าน ได้แก่

ร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา (ศรีภักดิ์ สรรค์ รังษีบรรกุล, 2560: 5)

สมรรถนะด้านดนตรีที่ครูผู้สอนระดับปฐมวัยควรมี ได้แก่ การร้องเพลง การแต่งเพลง และการเล่นเครื่องดนตรี เพราะสมรรถนะเหล่านี้เป็นสิ่งจำเป็นต่อการปฏิบัติงาน ในวิชาชีพนั่นเอง เนื่องจากโดยธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยเรียนรู้ผ่านเพลงและเสียงดนตรี ดังนั้น การที่ครูมีความสามารถด้านดนตรีจะช่วยให้ครูสามารถนำไปประยุกต์ใช้พัฒนาเด็กปฐมวัยได้อย่างสอดคล้องกับธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็ก ในวัยนี้เป็นอย่างยิ่ง ยิ่งไปกว่านั้นหากครูได้ร้องเพลงและเล่นดนตรีทุกวัน จะช่วยส่งเสริมให้การจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัยมีคุณภาพมากยิ่งขึ้นตามไปด้วย ดนตรี เป็นศิลปะที่ช่วยส่งเสริมให้เด็กรู้จักการแสดงออก ดนตรีถือเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของเด็ก ไม่ว่าจะเด็กจะทำอะไรสักอย่างจะได้ยินเสียงเพลงหรือดนตรีอยู่เสมอ ทั้งทางวิทยุและโทรทัศน์ และเสียงร้องของเด็กเอง (ปรีดา ปัญญาจันทร์, อภิสิทธิ์ จรัสชเวช, รัตนา จิวแหลม และสุคนธ์จิตต์ วงษ์เผือก, 2553: 60) ดังนั้นจะเห็นได้ว่าเด็กอนุบาลหรือเด็ก เล็ก ๆ กับการร้องเพลงนั้นเป็นเรื่องที่แยกแทบไม่ออก เพราะเพลงสามารถดึงดูดความสนใจของเด็กได้ โดยไม่ยาก เด็กสามารถตอบสนองต่อเสียงเพลง จังหวะเพลง แม้เพียงเป็นเสียงปรบมือหรือจังหวะดนตรีง่าย ๆ เด็กอนุบาลสามารถแสดงปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเหล่านั้นได้ ดังนั้นการให้เด็กอนุบาลได้ร้องเพลง เล่นดนตรี และเคลื่อนไหวตามเสียงเพลงและดนตรีจึงเป็นเรื่องปกติทั่วไปที่พบเห็นได้ อย่างไรก็ตามการช่วยกระตุ้นและส่งเสริมกิจกรรมด้านการร้องเพลง ให้เด็ก รวมถึง การที่ครูร้องเพลงจึงเป็นกิจกรรมสำคัญที่ควรจัดขึ้นทุกวัน (ศรีภักดิ์ สรรค์ รังษีบรรกุล, 2560: 101) นอกจากนี้คุณค่าของเพลงสำหรับเด็กแล้ว

นับเป็นสื่อที่ช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็กเป็นอย่างดี ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ๆ ไม่ว่าจะเป็นครู ผู้ปกครอง รวมถึงนิสิตนักศึกษาที่เลือกเรียนสายวิชาชีพครูล้วนต้องตระหนักถึงความสำคัญของการนำเพลงไปใช้เพื่อพัฒนาเด็ก ครูที่ร้องเพลงได้หรือแม้แต่แต่งเพลงขึ้นเองแล้วนำไปร้องให้เด็ก ๆ ฟังในห้องเรียน เชิญชวนเด็ก ๆ ร้องเพลงไปด้วย ผู้ปกครองที่ร้องเพลงให้เด็กฟังหรือแม้แต่แต่งเพลงขึ้นเองแล้วร้องเล่น ๆ ร่วมกันกับเด็ก กระตุ้นให้เด็ก ๆ ร้องเพลงตาม การปฏิบัติเหล่านี้หากได้ทำทุกวัน ๆ ผ่านกิจวัตรประจำวันจะเป็นแนวทางปฏิบัติที่ดีที่ช่วยส่งเสริมให้เด็กได้พัฒนาการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ (ศรีภักดิ์ สรรค์ รังษีบรรกุล สุทธิธรรณ อามาตย์บัณฑิต และวรรณษา หาคุณ, 2560: 3-4) และที่สำคัญหากครูสามารถนำเปียโน ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีที่มีความสมบูรณ์ในตัวเองคือ สามารถบรรเลงได้ทั้งทำนองและการประสานเสียง (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2554: 204-208) มาใช้ร่วมกับการร้องเพลงด้วยแล้ว จะยิ่งช่วยเพิ่มประสบการณ์ที่น่าสนใจ สนุกสนาน และเพิ่มสุนทรียะทางดนตรีให้กับเด็กได้เป็นอย่างมากทีเดียว

สมรรถนะด้านงานฝีมือ ประกอบไปด้วย การเย็บผ้า การปัก การถัก การร้อย และการแกะสลัก ซึ่งเป็นการใช้มือในการสร้างสรรค์ผลงานที่ต้องใช้ทั้งความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความเพียรพยายาม และความประณีตในการผลิตผลงานหนึ่งชิ้น เพื่อวัตถุประสงค์ที่หลากหลายแตกต่างกันไปตามประโยชน์การใช้งาน อาทิ ของเล่น/สื่อการเรียนการสอนสำหรับเด็กปฐมวัย ของใช้ ของประดับ ตกแต่งในห้องเรียนเด็กปฐมวัย เป็นต้น ซึ่งครูผู้สอนเด็กปฐมวัยมีความเกี่ยวข้องทั้งการสร้างสรรคชิ้นงาน การเลือกใช้ และการบำรุงซ่อมแซมชิ้นงานที่มีให้กลับมาใช้งานได้ยังมี

ประสิทธิภาพ ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งของการนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน ประกอบการจัดกิจกรรม และนำไปสู่การสอนพื้นฐานงานฝีมือง่าย ๆ ที่มีความเหมาะสมกับเด็กปฐมวัยได้ โดยเด็กปฐมวัยจะซึมซับผ่านต้นแบบใกล้ตัว คือ ครูผู้สอนนั่นเอง การพัฒนาเด็กปฐมวัยนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง เป็น วิทยทองแห่งการเรียนรู้ แต่จากการศึกษาถึงพัฒนาการของเด็กในวัยนี้จะพบว่าเด็กในวัยนี้ เป็นวัยที่ การเรียนรู้ ควบคู่กับการเคลื่อนไหว ซึ่งเด็กจะเรียนรู้ผ่านกิจกรรมต่าง ๆ (ปรีดา ปัญญาจันทร์ อภิลิธิ จรัสชะ เพท รัตนา จิวแหลม และสุคนธ์จิต วงษ์เผือก, 2553: 54-55) ครูเป็นผู้มีบทบาทอย่างยิ่งต่อเด็กปฐมวัย ตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ จะเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมากขึ้น โดยผู้เรียนควรมีโอกาสกระทำดังนี้ ลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง คิดและทำงานกลุ่มร่วมกับผู้อื่น คิดวิเคราะห์สิ่งที่เกิดขึ้นในกิจกรรมการเรียนรู้ สรุปสิ่งที่เกิดการเรียนรู้เป็นองค์ความรู้ของตนเอง และนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน (เยาวพา เดชะตูปต์, 2554: 59)

ด้วยเหตุนี้คณะผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการพัฒนา รูปแบบการส่งเสริมสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือของครูผู้สอนระดับปฐมวัยเพื่อจะได้มีแนวทางในการพัฒนาครูผู้สอนระดับปฐมวัยให้เกิดสมรรถนะดังกล่าวให้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในวิชาชีพเพื่อพัฒนา เด็กปฐมวัยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาและพัฒนา รูปแบบการส่งเสริมสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือของครูผู้สอนระดับปฐมวัยในจังหวัดมหาสารคาม

ขอบเขตของการวิจัย

1. การคัดเลือกกลุ่มเป้าหมาย

เป็นครูผู้สอนระดับปฐมวัยสังกัดโรงเรียนเอกชนในจังหวัดมหาสารคามที่ สมัครใจเข้าร่วมงานวิจัย จำนวน 14 คน ครูผู้สอนผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยทั้งหมดเป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 20-40 ปี และมีประสบการณ์การทำงานเป็นครูผู้สอนระดับปฐมวัย ต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 4 คน 5-10 ปี จำนวน 3 คน ผู้บริหารเข้าร่วมโครงการวิจัยจำนวน 1 คน มีอายุ 40 ปีขึ้นไป และมีประสบการณ์การทำงาน 10 ปีขึ้นไป

2. ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ การพัฒนารูปแบบการส่งเสริมสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือของ ครูปฐมวัยในจังหวัดมหาสารคาม

3. ระยะเวลาในการทำวิจัย ตั้งแต่เดือนมกราคม – สิงหาคม 2560

4. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่

4.1) เครื่องมือที่ใช้พัฒนา ได้แก่

1) เอกสารประกอบการพัฒนาสมรรถนะทางดนตรีโดยประยุกต์รูปแบบ แนวทางการสอน 1 to 5

2) เอกสารประกอบการสอน

การพัฒนาสมรรถนะทางงานฝีมือ ได้แก่ การเย็บผ้า การปักผ้า การถักผ้าด้วยโครเชต์ และการร้อยมาลัย

4.2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ 1) แบบสอบถามการพัฒนาสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือของ ครูปฐมวัยในจังหวัดมหาสารคาม 2) แบบประเมินสมรรถนะทางงานฝีมือ การเขียนสะท้อนความรู้สึก (Self reflection) ของ ครูปฐมวัยที่เข้าร่วมโครงการ

วิธีดำเนินการวิจัย

การพัฒนาสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือสำหรับครูผู้สอนระดับปฐมวัย มีรายละเอียดดังนี้

1. การพัฒนาสมรรถนะทางดนตรี

1.1 ทำความรู้จักผู้ที่เข้าร่วมโครงการวิจัย จำนวน 9 คน

1.2 แนะนำเครื่องดนตรี ได้แก่ เปียโน และคีย์บอร์ด

1.3 เปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยสำรวจเครื่องดนตรี และลองเล่นประมาณ 20 นาที

1.4 สาธิตการเล่นเปียโน 2 รอบ ให้ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยดูภายหลังจากได้สำรวจและลองเล่นในช่วงแรกแล้ว

1.5 แจกเอกสารโน้ตเพลงหนูมาลีให้ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยคนละ 1 ชุด ประกอบด้วย

1.5.1 เอกสารมือซ้าย-มือขวา มีเลข 1-5 กำกับตามนิ้วมือทั้ง 5 แต่ละด้าน

1.5.2 เอกสารโน้ตเพลงหนูมาลีประกอบภาพมือซ้าย - มือขวา

1.6 สอนโดยอธิบายเกี่ยวกับเอกสารที่ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยได้รับโดยละเอียดและเปิดให้ซักถามหากมีข้อสงสัย

1.7 ให้ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยใช้นิ้วมือทั้งสองข้างทั้งซ้ายและขวาลองขยับตามตัวเลขที่ปรากฏในโน้ตเพลงเพื่อตรวจสอบความเข้าใจในการเล่นที่ถูกต้อง

1.8 เปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยจำนวน 9 คนเล่นเปียโนและคีย์บอร์ดตามโน้ตเพลงที่แจก ทั้งนี้ให้ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยซ้อมเล่นไปเรื่อยๆ โดยใช้เวลา 1 ชั่วโมง

1.9 เสนอแนะผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยเพื่อพัฒนาการเล่นเปียโน คีย์บอร์ดเป็นรายบุคคล

1.10 สรุปภาพรวมของการเล่นเปียโน คีย์บอร์ด และให้แนวทางพัฒนาต่อยอดเพื่อประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานในฐานะครูปฐมวัย โดยสามารถแต่งเพลงเพิ่มเติมได้เองโดยอาศัยทำนองเพลงหนูมาลี ทั้งนี้เนื้อเพลงขึ้นอยู่กับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยพิจารณา ตามความเหมาะสม

2. การพัฒนาสมรรถนะทางงานฝีมือ

2.1 ทำความรู้จักผู้ที่เข้าร่วมโครงการวิจัย จำนวน 9 คน ผู้เข้าอบรมที่ไม่มา ติดตามกิจการทางโรงเรียน

2.2 แนะนำตัวอย่างสื่อการสอน กิจกรรมสำหรับเด็กปฐมวัยจากงานฝีมือแบบต่างๆ และอุปกรณ์งานฝีมือแต่ละประเภท

2.3 ทดสอบความสามารถสมรรถนะทางงานฝีมือเบื้องต้น ทั้ง 4 ประเภท ทีละประเภท

2.4 สาธิตขั้นตอนการทำงานฝีมือทั้ง 4 ประเภท ทีละประเภท

2.5 ลงมือปฏิบัติสร้างสื่อการสอนสำหรับเด็กปฐมวัยด้วยการใช้ทักษะงานฝีมือทั้ง 4 ประเภท

2.6 นำเสนอผลงาน

2.7 เสนอแนะ ร่วมกันสรุปภาพรวมของกิจกรรม การนำไปใช้ และการต่อยอดความรู้

2.8 สรุปภาพรวมของกิจกรรม และให้แนวทางพัฒนาต่อยอดเพื่อประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานในฐานะครูปฐมวัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณในข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยโดยใช้ค่าความถี่และร้อยละ

วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยวิเคราะห์สมรรถนะทางดนตรีจากการเล่นเปียโน คีย์บอร์ด

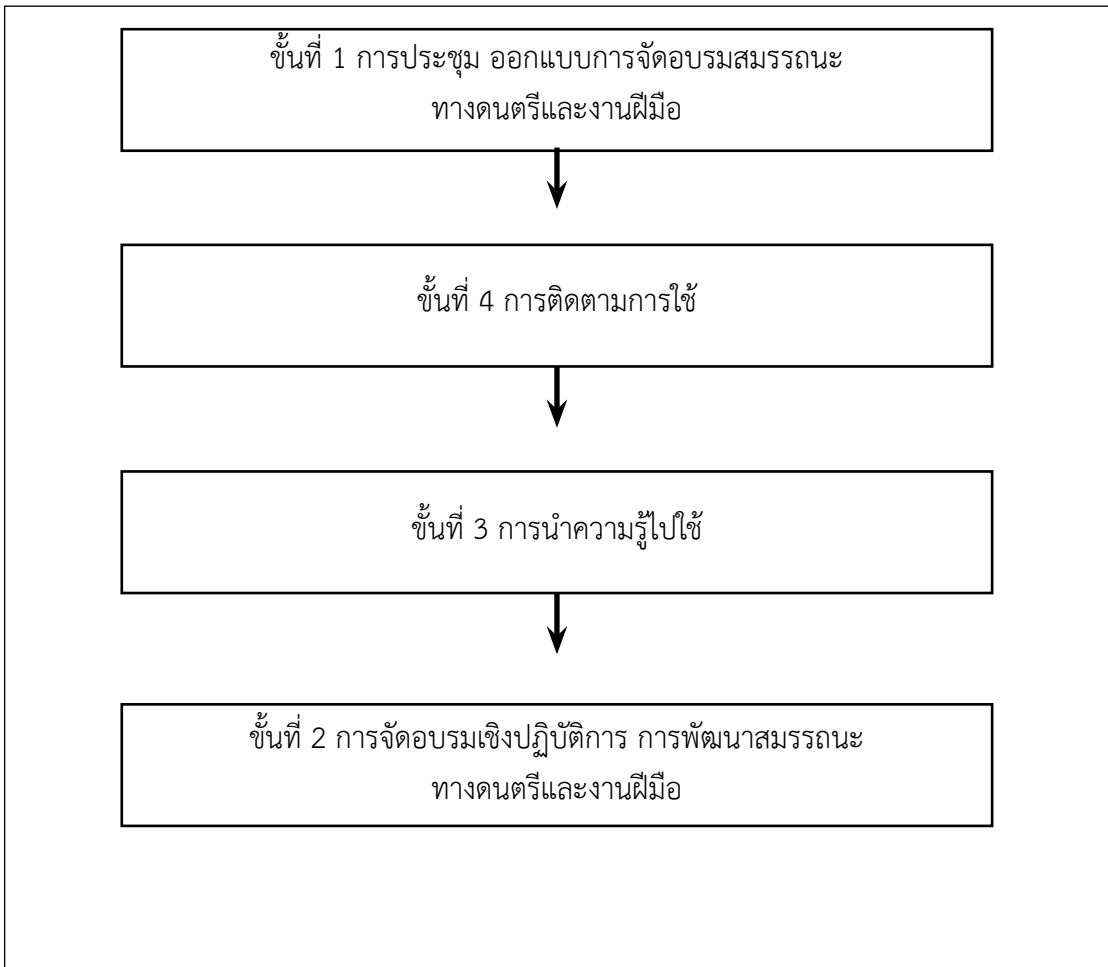
จากข้อเสนอแนะเป็นรายบุคคลที่ได้จัดบันทึกไว้ ขณะสังเกตการแสดงเปียโน คีย์บอร์ดของผู้เข้าร่วม โครงการวิจัย และวิเคราะห์ข้อมูลสมรรถนะทาง งานฝีมือจากแบบสอบถาม การสังเกตพฤติกรรม กระบวนการทำงาน และผลงานของกลุ่มเป้าหมาย จากการผลิตสื่อการสอนด้วยงานฝีมือทั้ง 4 ประเภท ได้แก่ การเย็บผ้า การปักผ้า การถักผ้า โดยโครเชต์ และการร้อยดอกไม้

สรุปประเด็นที่สะท้อนเกี่ยวกับความรู้สึก ที่ได้เข้าร่วมโครงการวิจัยเพื่อพัฒนาสมรรถนะทาง

ดนตรีและงานฝีมือ จากการเขียนสะท้อนความคิด และความรู้สึก (Self-reflection)

ผลการวิจัย

การพัฒนารูปแบบการส่งเสริมสมรรถนะ ทางดนตรีและงานฝีมือของครูผู้สอนระดับปฐมวัย ในจังหวัดมหาสารคาม จากผลการศึกษารายวิจัยทำให้ ได้รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะทางดนตรีและ งานฝีมือ 4 ขั้นตอน ดังภาพที่ 1 ต่อไปนี้

ภาพที่ 1 รูปแบบการส่งเสริมสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือของครูผู้สอนระดับปฐมวัย

ขั้นตอน	กิจกรรมหลัก	กิจกรรมย่อย
ขั้นที่ 1 การประชุม ออกแบบการจัด อบรมสมรรถนะ ทางดนตรีและงาน ฝีมือ	การพัฒนาสมรรถนะ ทางดนตรี	1. จัดหาเครื่องดนตรี: เปียโน 2. จัดเตรียมสถานที่ 3. จัดเตรียมเอกสารประกอบการสอนโดยประยุกต์รูปแบบ แนวทางการสอน 1 to 5 ที่คิดขึ้นโดยอาจารย์ตรีรัตน์ อุบลัมภ์ โพธิรัตน์ โดยมีรูปภาพมือซ้ายและมือขวาประกอบโน้ตเพลง
	การพัฒนาสมรรถนะ ทางงานฝีมือ	1. จัดหาวัสดุอุปกรณ์ในการทำงานฝีมือ ได้แก่ การเย็บผ้า การ ปักผ้า การถักผ้า ด้วยโครเชต์ และการร้อยดอกไม้ 2. จัดเตรียมสถานที่ 3. จัดเตรียมเอกสารประกอบการสอน ได้แก่ ชุดทดสอบทักษะ ทางงานฝีมือเบื้องต้น และเอกสารการผลิตสื่อการสอนด้วยงาน ฝีมือ โดยประยุกต์ให้มีความง่ายต่อการใช้งาน อ่านเข้าใจด้วยการ ปรับภาษา และเพิ่มรูปภาพประกอบการทำที่ชัดเจนมากขึ้นของ งานฝีมือทั้ง 4 ประเภท
ขั้นที่ 2 การจัดอบรม เชิง ปฏิบัติการ การ พัฒนาสมรรถนะ ทางดนตรีและ งานฝีมือ	- ประชาสัมพันธ์การจัดอบรม - นัดประชุมชี้แจงการเข้าร่วมอบรม - นัดหมายการเข้าอบรม - อบรมเชิงปฏิบัติการการพัฒนาสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือ ประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้ การชี้แจงรายละเอียด สาธิต การลงมือปฏิบัติ สะท้อนความรู้สึกลึก/แสดงความคิดเห็น สรุปและ เสนอแนะ	
ขั้นที่ 3 การนำความรู้ไปใช้	นำความรู้ที่ได้จากการอบรมเชิงปฏิบัติการไปใช้กับเด็กปฐมวัยในชั้นเรียน	
ขั้นที่ 4 การติดตามการใช้	คณะผู้วิจัยจะสอบถามข้อมูลต่างๆ ผ่านโรงเรียนหลักที่ทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานไปสู่ โรงเรียนเครือข่ายอื่นๆ ที่มีครูผู้สอนเข้าร่วมการอบรม รวมทั้งใช้สื่อสังคมออนไลน์ เช่น เฟซบุ๊ก (facebook)	โรงเรียน A $\begin{matrix} \longrightarrow & \text{โรงเรียน B} \\ \longrightarrow & \text{โรงเรียน C} \end{matrix}$

ภาพที่ 1 รูปแบบการส่งเสริมสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือของครูผู้สอนระดับปฐมวัย (ต่อ)

จากการใช้รูปแบบดังกล่าว ส่งผลให้หลัง
การพัฒนาสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือครูผู้
สอนมีสมรรถนะที่สูงขึ้น ดังนี้

1) สมรรถนะทางดนตรี คิดเป็นร้อยละ
100 แยกเป็น 3 ด้าน คือ 1.1) การร้องเพลง

คิดเป็นร้อยละ 100 1.2) การแต่งเพลงสำหรับ
เด็ก/เพลงง่ายๆ คิดเป็นร้อยละ 100 1.3) การ
เล่นเครื่องดนตรี (เปียโน, คีย์บอร์ด) โดยใช้เทคนิค
1 to 5 คิดเป็นร้อยละ 100

2) สมรรถนะทางงานฝีมือ ก่อนการอบรมคิดเป็นร้อยละ 49.44 แยกเป็นรายด้าน คือ การเย็บผ้าด้วยมือคิดเป็นร้อยละ 72.22 การเย็บผ้าด้วยจักร คิดเป็นร้อยละ 50 การปักผ้า คิดเป็นร้อยละ 27.78 การถักผ้า คิดเป็นร้อยละ 33.33 และการร้อย คิดเป็นร้อยละ 63.89 หลังการอบรมครูผู้สอนมีสมรรถนะทางงานฝีมือสูงขึ้น คิดเป็นร้อยละ 76.11 แยกเป็นรายด้าน คือ งานเย็บผ้าด้วยมือคิดเป็นร้อยละ 86.11 การเย็บผ้าด้วยจักรคิดเป็นร้อยละ 77.78 การปักผ้า คิดเป็นร้อยละ 61.11 การถักผ้า คิดเป็นร้อยละ 66.67 และการร้อย คิดเป็น ร้อยละ 88.89

อภิปรายผล

การพัฒนารูปแบบการส่งเสริมสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือของครูผู้สอนระดับปฐมวัย ในจังหวัดมหาสารคาม จากผลการศึกษาวิจัยทำให้ได้รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือ มีขั้นตอนการดำเนินการเพื่อพัฒนารูปแบบ 4 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 การประชุม ออกแบบการจัดอบรมสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือ ประกอบด้วย จัดหาเครื่องดนตรี จัดหาวัสดุอุปกรณ์ในการทำงานฝีมือ จัดเตรียมสถานที่ จัดเตรียมเอกสารประกอบการสอน ขั้นที่ 2 การจัดอบรมเชิงปฏิบัติการการพัฒนาสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือ ขั้นที่ 3 การนำความรู้ไปใช้ ขั้นที่ 4 คณะผู้วิจัยมีการติดตามผลการนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ โดยคณะผู้วิจัยจะสอบถามข้อมูลต่างๆ ผ่านโรงเรียนหลักที่ทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานไปสู่วิทยาลัยครูอื่นๆ ที่มีครูผู้สอนเข้าร่วมการอบรม รวมทั้งใช้สื่อสังคมออนไลน์ เช่น เฟซบุ๊ก (facebook) เป็นต้น ซึ่งในการพัฒนารูปแบบดังกล่าวนี้ ส่งผลให้หลังการพัฒนาสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือครูผู้สอนมีสมรรถนะที่สูงขึ้น ดังนี้

สมรรถนะทางดนตรี หลังการอบรมครูผู้สอนมีสมรรถนะสูงขึ้น คิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งก่อนการอบรมได้มีการสอบถามข้อมูลการรับรู้สมรรถนะทางดนตรีของครูผู้สอน พบว่า 1) การร้องเพลง มีผู้ที่ไม่เคยร้องเพลงจำนวน 1 คน และเคยร้อง มีระดับความเชี่ยวชาญ 1 จำนวน 1 คน ระดับ 2 จำนวน 5 คน และระดับ 3 จำนวน 1 คน 2) การแต่งเพลงสำหรับเด็ก/เพลงง่ายๆ มีผู้ไม่เคยแต่งเพลงจำนวน 4 คน และเคยแต่งเพลง มีระดับความเชี่ยวชาญ 1 จำนวน 1 คน ระดับ 2 จำนวน 4 คน 3) การเล่นเครื่องดนตรี (เปียโน, คีย์บอร์ด) มีผู้ที่ไม่เคยเล่นจำนวน 4 คน และเคยเล่นมีระดับความเชี่ยวชาญ 1 จำนวน 2 คน ระดับ 2 จำนวน 2 คน จากข้อมูลจะเห็นได้ว่า ทั้งผู้ที่ไม่เคย มีประสบการณ์มาก่อน และผู้ที่มีประสบการณ์มาก่อนและทำได้ดีแล้วทางด้าน เมื่อเข้ารับการพัฒนาสมรรถนะทางดนตรีจะได้มีประสบการณ์ตรงกับเครื่องดนตรี การร้อง และการแต่งเพลง นอกจากนี้ผู้อบรมจะสรุปภาพรวมของการอบรมเพื่อเป็นการบวกรวมความรู้ และแนะนำกิจกรรมต่อไป จะพัฒนา รวมทั้งเปิดโอกาสให้มีการสะท้อนความคิดความรู้สึกร่วมจากการได้เข้าร่วมอบรม นอกจากนี้ผู้อบรมได้กระตุ้นให้ครูผู้สอนได้มีแนวทางเสริมต่อยอดสมรรถนะทางดนตรี ได้แก่ 1) การฝึกเล่นมือซ้ายเพิ่ม 2) การร้องเพลงขณะเล่นดนตรี และ 3) การแต่งเพลงโดยใช้ทำนองเพลงหนูมาลีที่ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยสามารถเล่นได้แล้ว 4) การเล่นเพลงอื่นที่ใช้แนวทาง การเล่นแบบ 1 - 5 และ 5) การแนะนำผู้อื่นต่อ ซึ่งหากครูผู้สอนได้รับการพัฒนาสมรรถนะทางดนตรีย่อมนำไปสู่การนำไปจัดประสบการณ์ ต่างๆ สำหรับเด็กปฐมวัยได้เป็นอย่างดี มีความสอดคล้องกับ พงษ์ ชินพงศ์ (2550: 8) นำเสนอว่า วัย 6 ปีแรกของชีวิตนั้นมีความสำคัญมากกว่าวัยอื่นๆ ถ้าเด็กวัยนี้ไม่ได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้องหลักความสามารถในการเรียนรู้ก็จะถูกยับยั้ง

ดนตรีสำหรับเด็ก จึงถูกคิดค้นเพื่อพัฒนา และส่งเสริมศักยภาพในตัวเด็ก ทั้งด้านสมอง ร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา มีความสอดคล้องกับ ศรีภักดิ์ภัสสร รั้งสิบลกุล สุทธิรัตน์ อามาตย์บัณฑิต และวรรณิษา หาคุณ (2560: 3) ได้อธิบายไว้ว่า “เพลง” นับเป็นสื่อ ที่ช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ ที่เหมาะกับธรรมชาติ การเรียนรู้ของเด็กเป็นอย่างดี ผู้ที่เกี่ยวข้อง กับเด็ก ๆ ไม่ว่าจะเป็นครู ผู้ปกครอง รวมถึง นิสิตนักศึกษาที่เลือกเรียนสายวิชาชีพครูล้วนต้อง ตระหนักถึงความสำคัญของการนำเพลงไปใช้เพื่อ พัฒนาเด็ก ครูที่ร้องเพลงได้หรือแม้แต่แต่งเพลงขึ้น เองแล้วนำไปร้องให้เด็ก ๆ ฟังในห้องเรียน เด็ก ๆ ร้องเพลงไปด้วย ผู้ปกครองที่ร้องเพลงให้ เด็กฟังหรือแม้แต่แต่งเพลงขึ้นเองแล้วร้องเล่น ๆ ร่วมกันกับเด็ก กระตุ้นให้เด็ก ๆ ร้องเพลงตาม การปฏิบัติเหล่านี้หากได้ทำทุกวัน ๆ ผ่านกิจวัตร ประจำวันจะเป็นแนวทางปฏิบัติที่ดีที่ช่วยส่งเสริม ให้เด็กได้พัฒนาการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ ส่วน นิสิตนักศึกษาที่เรียนในสายวิชาชีพครูสาขาอื่น ๆ ที่ ต้องใช้ เพลง เป็นสื่อการเรียนการสอนย่อมต้องบ่ม เพาะความรู้และความสามารถในการ “แต่งเพลง” และ “ร้องเพลง” เพื่อนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่าง แท้จริงในวิชาชีพในอนาคตต่อไปได้ และมีความ เห็นสอดคล้องกับ ณรุทธ์ สุทธิจิตต์ (2555: 235 - 242) อธิบายว่า จุดประสงค์ของการเรียนรู้ดนตรี ควรครอบคลุมและ มีรายละเอียด ดังนี้ ความรู้ ความเข้าใจในสาระดนตรี พัฒนาทักษะดนตรี ซาบซึ้งในสุนทรียรสของดนตรี พัฒนาเจตคติที่ดีต่อ ดนตรี รู้จักเลือกสรรการฟังดนตรีที่พัฒนาความรู้ ความคิด และความซาบซึ้ง เห็นคุณประโยชน์ของ ดนตรี ซึ่งเป็นสาระทางสโตนศิลป์ที่มนุษย์สร้างสรรค์ ขึ้นเพื่อให้มนุษย์ด้วยกันเองรับรู้และเข้าถึง ช่วย ส่งเสริม อนุรักษ์ พัฒนาดนตรีอันทรงคุณค่าให้ คงอยู่เป็นมรดกของมนุษยชาติต่อไป ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Hallam (2015)

ศึกษาการนำแนวทางการจัดการเรียนรู้ของครูแบบ Music Future ที่คัดเลือกเพลงที่กำลังเป็นที่นิยม มาให้ผู้เรียนเรียนรู้ทักษะทางดนตรี ซึ่งผู้เรียน มีอายุระหว่าง 11-19 ปี ซึ่งเป็น เครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ พบว่า ผู้เรียน มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนดนตรี ประสบความสำเร็จ ในการเรียนรู้ทางดนตรีเพิ่ม สูงขึ้น ทั้งด้านทักษะทางดนตรี การเล่นดนตรี มีการทำงานร่วมกันได้ดีมีความมั่นใจในการทำงาน และเกิดความรู้ความเข้าใจในการเรียนรู้ทางดนตรี ได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งผู้เรียน แต่ละคนก็มีศักยภาพในการ เรียนรู้ที่แตกต่างกัน จึงจำเป็นต้องแบ่งผู้เรียนออก เป็นกลุ่ม เช่น กลุ่มเก่ง ปานกลาง และอ่อน เพื่อ จะได้ให้ความรู้ที่สอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Daniel (2004) นวัตกรรมในการสอนเปียโน: แบบกลุ่มผู้เรียน 3 ระดับ คือ กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน เป็นวิธีการสอนการเล่นเปียโนแบบกลุ่มเล็ก ๆ ที่จะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในกลุ่มใหญ่ ๆ ได้ เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามสำหรับครูผู้สอน เป็นการพัฒนาโครงสร้างการสอนจากกลุ่มเล็ก ๆ และสิ่งแวดล้อมทางการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับ ผู้เรียนทั้ง 3 กลุ่ม ตามระดับความสามารถของ แต่ละกลุ่ม

สมรรถนะทางงานฝีมือ หลังการอบรมครู ผู้สอนมีสมรรถนะสูงขึ้นคิดเป็นร้อยละ 76.11 ซึ่ง ก่อนการอบรมได้ให้ครูผู้สอนตอบแบบสอบถาม การรับรู้สมรรถนะทางงานฝีมือของครูผู้สอนมีรายละเอียดดังนี้ 1) การเย็บผ้า (มือ/จักร) ทุกคนเคย เย็บและมีระดับความเชี่ยวชาญ 1 จำนวน 2 คน และระดับ 2 จำนวน 2 คน 2) การปักผ้า ลวดลาย ง่าย ๆ มีผู้ที่ไม่เคยจำนวน 2 คน และผู้ที่เคยปักผ้า มีระดับความเชี่ยวชาญ 1 จำนวน 3 คน และระดับ 2 จำนวน 3 คน 3) การถักผ้า/ไหมพรม ทุกคน เคยถัก และมีระดับความเชี่ยวชาญ 1 จำนวน 4 คน และระดับ 2 จำนวน 3 คน ไม่ตอบ 1 คน

4) การร้อยดอกไม้/ใบไม้/พวงมาลัย มีผู้ที่ไม่เคย ร้อย จำนวน 1 คน และผู้ที่เคยร้อยมีระดับความ เชี่ยวชาญ 1 จำนวน 3 คน และระดับ 2 จำนวน 4 คน จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นว่า มีครูผู้สอน ที่ ไม่เคยมีประสบการณ์และมีความเชี่ยวชาญอยู่ แล้ว ดังนั้นในการอบรมผู้อบรมจึงให้ผู้ที่มีความ เชี่ยวชาญในแต่ละด้านของงานฝีมือช่วยสอนเพื่อน ต่อ และบางคนยังมองว่าเรื่องงานฝีมือเป็นเรื่อง ที่ทำได้ยาก ฉะนั้น ต้องโน้มน้าว ปรับทัศนคติ และใช้วิธีการที่มายาก ซับซ้อนจนเกินไป รวมทั้งเปิดโอกาสให้ครูผู้สอนที่เข้าร่วมโครงการวิจัย ได้สะท้อนความคิดเห็นความรู้สึกจากการได้เข้าร่วม อบรม และผู้อบรมได้แนะนำผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย เกี่ยวกับการนำสมรรถนะทางงานฝีมือไปพัฒนา ตนเอง และสร้างผลงานต่อยอดความรู้ พร้อมทั้ง การนำผลงานที่ผลิตขึ้นไปใช้จริงกับเด็กปฐมวัยใน ชั้นเรียนของผู้เข้าอบรม การพัฒนาสมรรถนะทาง งานฝีมือของครูปฐมวัยไม่ว่าจะเป็นการเย็บผ้า การปักผ้า การถักผ้าด้วยโครีเซต และการร้อย ดอกไม้ ซึ่งเป็นพื้นฐานความรู้ที่สามารถนำไป ต่อยอด ในการออกแบบกิจกรรม ผลิตสื่อการ สอน และนำไปความรู้และทักษะต่างๆ เหล่านั้น ไปสอนถ่ายทอดไปยังเด็ก ๆ ได้อีกด้วย พร้อมทั้ง ยังเป็นการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย เป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรม ประเพณีไทยให้คน รุ่นต่อไป ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ บัณฑิตา โฆษิตเกษม (2554) ศึกษาแนวทางการ อนุรักษ์ งานช่างศิลป์ไทยของวิทยาลัยช่างศิลป์ สุพรรณบุรี พบว่ามีแนวทางการอนุรักษ์งานช่าง ศิลป์ไทย คือ การจัดการศึกษาโดยใช้ทรัพยากร วัฒนธรรมในท้องถิ่นให้เป็นแหล่งเรียนรู้ ได้แก่ การใช้พุทธศาสนสถาน ซึ่งเป็นแหล่งรวมงานช่าง ทุกแขนงการร่วมมือกันระหว่างสถานศึกษากับ ช่าง/ศิลปินในท้องถิ่น การสืบทอดรูปแบบงานช่าง ในสุพรรณบุรี และการเปิดหลักสูตรที่หลากหลาย เพิ่มขึ้นตามนโยบายการจัดการศึกษาด้านศิลปะ

ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เพื่อใช้วัฒนธรรม ในท้องถิ่นให้เกิดคุณค่าอย่างยั่งยืน และเพิ่มทาง เลือกแก่ผู้เรียนมากขึ้น เป็นแนวทางในการอนุรักษ์ งานช่างศิลป์ไทยให้มีบทบาทต่อการดำรงชีวิตที่ เหมาะสมกับสภาพสังคมปัจจุบัน และสอดคล้อง กับผลการศึกษาของพัฒนา เจริญสุข (2550) ศึกษาศิลปะมาลัยไทยประยุกต์สู่การออกแบบ ภายในศูนย์ผลิตภัณฑ์ชุมชน และท้องถิ่น พบว่า การนำแนวคิดที่ได้ไปประยุกต์สู่การออกแบบ ภายในโครงการศูนย์ผลิตภัณฑ์ชุมชน และท้องถิ่น โดยสร้างบริบทใหม่ให้กับพื้นที่จากการกำหนด ขอบเขตพื้นที่ใช้สอยสอยภายในอาคารไปจนถึง รูปแบบของเฟอร์นิเจอร์ตรงตามวัตถุประสงค์ ของการจัดแสดงสินค้าที่แสดงความสัมพันธ์ของ ผลิตภัณฑ์และสอดคล้องกับรูปแบบความสัมพันธ์ ของมาลัยด้วยเทคนิคการสร้างรูปทรง ภูมิปัญญา การใช้วัสดุ การจัดวางสีของวัสดุที่เหมาะสม กลมกลืน ซึ่งการส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนรู้ นั้น ต้องอาศัยหลายปัจจัยด้วยกัน ซึ่งสอดคล้องกับ Ekstrom (2009) ศึกษาการความร่วมมือของครู ในการสอน งานฝีมือ เพื่อศึกษาการให้ความรู้ด้าน งานฝีมือ และเพื่อจัดทำคู่มือการให้ความรู้ พบว่า การเรียนรู้งานฝีมือมีทั้งจากการฟังบรรยาย การ ลงมือปฏิบัติ อีกทั้งการได้รับคำแนะนำจากครู ผู้สอน จะสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ งานฝีมือได้

จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ พบว่า ก่อน การรับการอบรมผู้เข้าอบรมส่วนใหญ่มองว่าการ เล่นเปียโน และการทำงานฝีมือนั้นเป็นเรื่องที่ ยาก การทำงานออกมาให้ได้ดีนั้นมันน้อยมาก และ ตนเองไม่สามารถทำได้ เกิดจากการ ที่คนเรา ประเมินศักยภาพของตนเองต่ำเกินไป ภายหลัง การเข้ารับการอบรมทั้งการพัฒนาสมรรถนะทาง ดนตรีและงานฝีมือ ผู้เข้าอบรม มีทัศนคติที่ดีขึ้น สามารถงานต่างๆ ออกมาได้ง่ายขึ้น ด้วยการปรับ รูปแบบให้ง่ายไม่ซับซ้อน และมีการให้กำลังใจ

ผู้เข้าอบรมอยู่เสมอ และด้วยลักษณะการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ได้อยากเป็น ผู้ถูกสอน ในเรื่องต่างๆ จึงต้องเลือกรูปแบบการอบรมที่เหมาะสมกับผู้เข้าอบรม

นอกจากนี้ยังมีข้อมูลอื่นๆ ที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

1. ความรู้ที่ได้รับจากการอบรม

- การทำหุ่นมือ การร้อยดอกไม้ การนำสิ่งของเหลือใช้มาทำสิ่งที่เป็นประโยชน์

- การประดิษฐ์ตุ๊กตา และของเล่นเด็ก เสริมทักษะ

- ทักษะการร้อยพวงมาลัย การประดิษฐ์ของเล่น การร้องเพลงประกอบสื่อการเรียนการสอน

- ได้รับความรู้มากมายกับการอบรมในครั้งนี้และได้นำไปพัฒนาเด็ก ๆ ต่อไป

- ได้เทคนิคใหม่ๆ นำไปใช้กับเด็ก ๆ และมีประโยชน์มาก ๆ

2. การนำความรู้ไปจัดการเรียนการสอนให้กับเด็กปฐมวัยหรือพัฒนาตนเองต่อหลังจากอบรม (สอนเพื่อน/สอนลูกหลานที่บ้าน/หาความรู้เพิ่มเติม)

- ใช้สื่ออุปกรณ์ในการสอนเด็ก

- พาร้องเพลง เล่านิทาน ออกกำลังกาย

- นำไปใช้กับเด็กที่โรงเรียน

- สอนให้รู้จักনাของที่มีอยู่มาทำเป็นของเล่น หรือนำมาใช้ในการเรียน

- พาเล่น ใช้เพลงประกอบ การสอน ทำให้สนุกสนานมากขึ้น เด็ก ๆ สนใจดีมาก

3. สิ่งที่ยอยากพัฒนาตนเองต่อเกี่ยวกับสมรรถนะทางงานฝีมือ

- การเย็บ ปัก ถัก ร้อย, การทำของ

เล่นให้เด็ก ๆ เล่น

- ทักษะการทำให้ชำนาญเพิ่มขึ้น

- ความชำนาญและทักษะเพิ่มความรู้อให้เด็ก

- ประดิษฐ์ของเล่น, เทคนิคการเก็บเด็ก การสอน

- ประดิษฐ์เศษวัสดุเหลือใช้

4. ข้อเสนอแนะอื่นๆ

อยากให้มีการอบรมอีกจะได้นำไปพัฒนาเด็ก ๆ และนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างมาก การจัดอบรมบรรยากาศดี ผ่อนคลาย มีเทคนิคการเล่นเปียโนที่ง่ายสามารถนำไปใช้ได้จริง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

การนำรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือไปใช้กับครูผู้สอนระดับปฐมวัยในพื้นที่อื่น ควรมีการปรับเนื้อหา กิจกรรม สื่อการสอน รูปแบบการให้ความรู้ ที่สอดคล้องกับบริบทของผู้เข้ารับการอบรมของแต่ละท้องถิ่นที่มีความแตกต่างกันไป

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะทางดนตรีและงานฝีมือในรูปแบบอื่นๆ อีก

2.2 ควรมีการศึกษาการพัฒนาสมรรถนะด้านอื่นๆ ของครูปฐมวัยอีก เช่น การทำสื่อการสอน การแต่งนิทาน การจัดกิจกรรมสำหรับเด็กปฐมวัย เป็นต้น

2.3 ควรมีกิจกรรม และโครงการที่มีการบูรณาการภูมิปัญญาท้องถิ่น ให้สอดคล้องกับบริบทของสถานศึกษา และมีการขยายเครือข่ายการเรียนรู้ไปสู่ครูผู้สอนระดับปฐมวัยในโรงเรียนอื่นๆ อีก

เอกสารอ้างอิง

- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2554). *สังคีตนิยม: ความซาบซึ้งในดนตรีตะวันตก*. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปัทมา โฆษิตเกษม. (2554). *แนวทางการอนุรักษ์งานช่างศิลป์ไทยของวิทยาลัยช่างศิลป์ประจวบคีรีขันธ์*. ปรินญาศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปรีดา ปัญญาจันทร์, อภิลิณี จรัสชวนะเพท, รัตนา จิวแหลม และสุคนธ์จิต วงษ์เฟือก. (2553). *เล่า ร้อง เล่น เล่นละคร เทคนิคการสอนเด็กปฐมวัย อย่างมีสุนทรีย์*. กรุงเทพฯ: สาราเด็ก.
- พัฒนา เจริญสุข. (2550). *ศิลปะมัลติไทยประยุกต์สู่การออกแบบภายในศูนย์ผลิตภัณฑซ์ชุมชน และท้องถิ่น*. ศป.ม., มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.
- แพง ชินพงศ์. (2550). *ดนตรีแสนสุข*. กรุงเทพฯ: แพลน ฟอว์ คิดส์.
- เยาวพา เตชะคุปต์. (2554). *พหุปัญญามองคุณค่าทุกความต่าง*. กรุงเทพฯ: สาราเด็ก.
- ศรีกัญญา สรรค์รังษีบรรณกุล. (2560). *บทบาทครูอนุบาลกับการจัดประสบการณ์สำหรับเด็ก*. มหาสารคาม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ศรีกัญญา สรรค์รังษีบรรณกุล, สุทธิวิวัฒน์ อามาศย์บัณฑิต และวรรณิษา หาคูณ. (2560). *เด็กเล็กในโลกกว้าง เส้นทางแห่งการเรียนรู้: เพลง นิทาน คำคล้องจอง*. มหาสารคาม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- Daniel, R. (2004). *Innovations in piano teaching: a small-group model for the tertiary level*. *Music Education Research*, 6(1). 23-43.
- Ekstrom, A. (2009). *Questions, instructions, and modes of listening in the joint production of*
- Hallam, S. (2015). Teachers' perceptions of the impact on students of the musical futures approach. *Music Education Research*, 19(3): 263-275.